

EUROPAPARLAMENTET

2009 - 2014

Plenarhandling

A7-0225/2012

3.7.2012

BETÄNKANDE

om rapporteringskrav enligt rådets förordning (EG) nr 2371/2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken (2011/2291(INI))

Fiskeriutskottet

Föredragande: Carl Haglund

PR_INI

INNEHÅLL

	Sida
FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION	3
MOTIVERING	10
RESULTAT AV SLUTOMRÖSTNINGEN I UTSKOTTET	14

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION

om rapporteringskrav enligt rådets förordning (EG) nr 2371/2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken (2011/2291(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av kommissionens rapport till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om rapporteringskrav enligt rådets förordning (EG) nr 2371/2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken (COM(2011)0418),
 - med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken,
 - med beaktande av kommissionens grönbok av den 22 april 2009 om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken (COM(2009)0163),
 - med beaktande av kommissionens förslag av den 13 juli 2011 till Europaparlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken (COM(2011)0425),
 - med beaktande av kommissionens meddelande av den 5 februari 2007 till rådet och Europaparlamentet om förbättrade indikatorer för fiskekapaciteten och fiskeansträngningen inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken (COM(2007)0039),
 - med beaktande av kommissionens meddelande av den 25 maj 2011 om samråd om fiskemöjligheter (COM(2011)0298),
 - med beaktande av Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 12/2011 med titeln ”Har EU:s åtgärder bidragit till att fiskeflottkapaciteten har anpassats till fiskemöjligheterna?”,
 - med beaktande av sin resolution av den 14 februari 2006 om översynen av vissa begränsningar av tillträdet inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken (Shetlandsboxen och rödspätteboxen)¹,
 - med beaktande av artikel 48 i arbetsordningen,
 - med beaktande av betänkandet från fiskeriutskottet (A7-0225/2012), och av följande skäl:
- A. Kommissionens ovannämnda rapport bekräftar återigen att man med den befintliga gemensamma fiskeripolitiken inte har nått upp till målsättningarna när det gäller

¹ EUT C 290 E, 29.11.2006, s. 113.

bevarande och hållbart utnyttjande av fisket i EU och anpassning av fiskekapaciteten till fiskeresurserna.

- B. Över 60 procent av fiskbestånden i EU:s vatten fiskas utöver gränserna för maximal hållbar avkastning, och vetenskapliga uppgifter saknas för många arter.
- C. Systemen med totala tillåtna fångstmängder och kvoter har inte i sig varit tillräckliga för en hållbar förvaltning av vissa fiskbestånd, och långsiktiga förvaltningsplaner är avgörande för en hållbar förvaltning av fiskbestånden.
- D. Det faktum att vetenskapliga uppgifter ibland saknas eller är otillförlitliga och den osäkerhet som finns om de modeller som används för att ta fram dessa uppgifter är fortfarande ett allvarligt problem i arbetet med att försöka uppnå en hållbar förvaltning av många fiskbestånd.
- E. De snabbt växande havsfågel- och sälpopulationerna sätter ytterligare press på de uttömda fiskeresurserna i vissa regioner i EU.
- F. Även det hållbara skyddet av fiskeresurserna påverkas av klimatförändringar, t.ex. den globala uppvärmningen, och mänsklig påverkan, såsom föroreningar.
- G. Ett betydande antal arbetstillfällen har försvunnit från den europeiska fiskeindustrin under det senaste årtiondet på grund av fiskbeståndens dåliga tillstånd, stigande produktionskostnader, prissänkningar till följd av billigare importers samt tekniska framsteg. Samtidigt har dessa tekniska framsteg i vissa fall lett till en betydande ökning av flottornas fiskekapacitet.
- H. Tillgängliga uppgifter om den europeiska fiskeflottans faktiska kapacitet är inte tillräckligt tillförlitliga, eftersom den tekniska utvecklingen inte har tagits med i beräkningarna och eftersom medlemsstaterna inte alltid lämnar korrekta rapporter om sin flottkapacitet.
- I. Den planerade översynen av ramverken för tekniska åtgärder kommer att bli en viktig lagstiftningsakt för hantering och indelning av bevarandeåtgärder.
 - 1. Europaparlamentet noterar att kommissionen nu har uppfyllt sina åtaganden enligt rådets förordning (EG) nr 2371/2002, enligt vilken kommissionen före utgången av 2012 måste rapportera till Europaparlamentet och rådet om hur den gemensamma fiskeripolitiken fungerar med avseende på kapitel II (Bevarande och hållbarhet) och kapitel III (Anpassning av fiskekapaciteten) i förordningen.
 - 2. Europaparlamentet noterar att kommissionen även har uppfyllt sin skyldighet enligt samma förordning att rapportera om de arrangemang som fastställs i artikel 17.2 om en begränsning av fisket i vatten inom en gräns på tolv sjömil senast den 31 december 2011.

Bevarande och hållbarhet (kapitel II)

- 3. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att upprätta långsiktiga förvaltningsplaner för allt kommersiellt EU-fiske genom ett starkt decentraliserat förvaltningssystem som till

fullo inbegriper alla berörda parter. Parlamentet understryker möjligheten att gruppera fisket enligt geografiska fiskeregioner genom att regionalisera den gemensamma fiskeripolitiken, med hänsyn tagen till de olika europeiska havens särdrag och situationen för småskaligt fiske i de olika områdena, i syfte att i största möjliga utsträckning anpassa förvaltningsåtgärderna till den aktuella situation som olika flottor står inför.

4. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att, i syfte att bevara de biologiska resurserna och garantera en hållbar miljö på lång sikt, utvärdera möjligheten att inrätta ett nät av stängda områden där all fiskeverksamhet är förbjuden under en viss tidsperiod för att förbättra fiskproduktionen och bevara levande akvatiska resurser och det marina ekosystemet.
5. Europaparlamentet anser att man inom ramen för målet att garantera hållbarheten bör fokusera på fiskesektorns framtid och på att underlätta tillträdet för en ny generation fiskare.
6. Europaparlamentet uppmanar kommissionen, medlemsstaterna och de regionala rådgivande nämnderna att i framtiden tillämpa den ekosystembaserade strategin på alla långsiktiga förvaltningsplaner. Parlamentet anser att dessa förvaltningsplaner bör utgöra grundidén i den framtida gemensamma fiskeripolitiken och innehålla tydligt fastställda målsättningar för att reglera årliga fiskeansträngningar med hänsyn tagen till skillnaden mellan å ena sidan den befintliga beståndsstorleken och fiskets struktur och å andra sidan målbeståndet, kriterierna för utkast och fångstkontrollen. I detta sammanhang uppmanas rådet med kraft att utan undantag följa målsättningarna i de långsiktiga förvaltningsplanerna.
7. Europaparlamentet är besviken över det rådande dödläge som uppstått mellan institutionerna när det gäller vissa förslag till fleråriga planer, eftersom detta kommer att få långtgående konsekvenser för alla övriga långsiktiga förvaltningsplaner.
8. Europaparlamentet betonar behovet av att uppnå balans mellan den miljömässiga och den ekonomiska och sociala situationen i varje typ av fiske, samtidigt som det är viktigt att erkänna att fiskeindustrin är beroende av rikliga fiskbestånd för att bli lönsam, och understryker att det är mycket viktigt att fiskare i EU godtar fångstreglerna. Parlamentet uppmanar därför till ett brett deltagande bland företrädare för regionala rådgivande nämnder och andra relevanta aktörer när förvaltningsplanerna ska utarbetas, och anser att dessa parter i framtiden bör ha en mycket mer avgörande roll i denna process. Parlamentet efterlyser således en verklig regionalisering och föreslår att de regionala rådgivande nämnderna lämnar ett obligatoriskt yttrande till kommissionen om alla förvaltningsplaner innan de formellt läggs fram.
9. Europaparlamentet framhäver den direkta kopplingen mellan fisk som kastas överbord, oönskade bifångster och överfiske och behovet av att införa en politik på EU-nivå som förhindrar att fisk kastas överbord och som ger EU:s kontrollorgan för fiske utökade befogenheter för att garantera ett rättvist system av regler och sanktioner, dvs. principen om likabehandling. Parlamentet menar att ett förbud mot att fisk kastas överbord bör genomföras gradvis och vara fiskebaserat, utgöra en del av de olika förvaltningsplanerna och inte hänföra sig till olika fiskbestånd. Parlamentet framhåller att selektiva fiskeredskap och annan utrustning som minskar eller eliminerar bifångster av

icke-målarter, eller unga exemplar av målarter, bör främjas tillsammans med andra metoder för hållbart fiske. Parlamentet betonar att det i samband med inrättandet av ett förvaltningssystem i Europeiska unionen är ytterst viktigt man tar hänsyn till blandfiskets betydelse i EU:s vatten, vilket kommer att kräva nödvändiga anpassningar och att de berörda zonerna behandlas olika.

10. Europaparlamentet anser att man inom ramen för den reformerade gemensamma fiskeripolitiken bör uppmuntra medlemsstater som samarbetar på regional nivå att samarbeta med industrin och andra aktörer för att ta fram innovativa metoder som förhindrar att fisk kastas överbord och som är anpassade till varje region och typ av fiske.
11. Europaparlamentet uppmanar med kraft kommissionen att genast åtgärda bristen på tillräckliga tillförlitliga uppgifter, som är nödvändiga för god vetenskaplig rådgivning. Parlamentet uppmanar kommissionen att inrätta ett system med sanktioner för de medlemsstater som inte uppfyller sina respektive förpliktelser att samla in och översända uppgifter inom ramen för det europeiska programmet för insamling av fiskeriuppgifter. Parlamentet betonar det motsägelsefulla i kommissionens klagomål om bristen på uppgifter och den knappa budget som avsätts för att erhålla sådana uppgifter, och understryker därför att lämplig finansiering måste avsättas för insamling av uppgifter och relevant vetenskapliga forskning i medlemsstaterna. Parlamentet uppmanar samtidigt med kraft kommissionen att inrätta en ram för beslutsfattande i situationer där uppgifter saknas, med avseende på beslut om förvaltningsplaner och total tillåten fångstmängd samt kvoter, på grundval av försiktighetsprincipen.
12. Europaparlamentet understryker att den vetenskapliga forskningen om fiske är ett viktigt verktyg för fiskeriförvaltningen. Den är oundgänglig för att identifiera de faktorer som påverkar fiskeresursernas utveckling, för att göra en kvantitativ bedömning och utarbeta modeller som möjliggör en prognos av utvecklingen av dessa resurser, men också för att förbättra fiskeredskapen, fartygen och fiskarnas arbets- och säkerhetsförhållanden i samklang med deras kunskaper och erfarenheter. I detta sammanhang anser parlamentet att man bör investera i att utbilda arbetskraft, göra lämpliga ekonomiska medel tillgängliga och främja samarbete mellan olika offentliga organ i medlemsstaterna.
13. Europaparlamentet uppmanar med kraft kommissionen att vidta åtgärder för att minska de negativa effekter på fiskbestånd som orsakas av sälar och vissa havsfåglar, särskilt när dessa är invasiva arter i en viss region.

Anpassning av fiskekapaciteten (kapitel III)

14. Europaparlamentet framhåller att det inte finns någon precis eller mätbar definition av överkapacitet. Parlamentet uppmanar kommissionen att på EU-nivå fastställa en definition av överkapacitet, som är anpassad till regionala definitioner och som tar hänsyn till lokala särdrag. Parlamentet uppmanar även kommissionen att omdefiniera begreppet fiskekapacitet så att både ett fartygs fiskekapacitet och dess faktiska fiskeansträngning tas med som utgångspunkt. Parlamentet betonar dessutom behovet av att definiera begreppet småskaligt fiske, eftersom det i dag inte finns någon universellt tillämplar definition, och att anpassa detta efter målen i den nya gemensamma fiskeripolitiken.

15. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att, i överensstämmelse med rekommendationerna från FAO:s tekniska samråd (1999), före slutet av 2013 uppskatta den europeiska flottans kapacitet för att fastställa om det finns en överkapacitet i förhållande till tillgängliga resurser och vilka minskningar/omställningar som är nödvändiga. Parlamentet understryker att kapacitetsuppskattningarna inte ska begränsas till fångstmängd och motoreffekt utan även omfatta typ av och antal använda fiskeredskap och andra parametrar som bidrar till fiskekapaciteten.
16. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att övervaka och anpassa kapacitetstaken för medlemsstaternas flottor så att de är i linje med tillförlitliga uppgifter och så att teknisk utveckling tas med i beräkningarna.
17. Europaparlamentet uppmanar med kraft medlemsstaterna att vid behov genomföra lämpliga justeringar, baserade på exakta mätningar av befintlig flottkapacitet, inklusive motor- och fångstkapacitet, för att uppnå satta målsättningar om en fördefinierad hållbar kapacitetsnivå för varje typ av fiske i syfte att hantera vissa fiskeflottors fortsatt stora överkapacitet, med sanktioner i form av frysta medel från Europeiska havs- och fiskerifonden om målsättningarna inte uppnås.
18. Europaparlamentet noterar kommissionens förslag att införa ett system med individuell överlåtbara fiskenyttjanderätter, som är föremål för strikta skyddsåtgärder och utesluter småskaligt fiske, och kräver att man inrättar ett särskilt system för småskaligt fiske och kustfiske och dessutom förmånsbehandling av miljövänliga fiskefartyg genom att införa villkorlighet och åtgärda problemet med koncentration av nyttjanderätter och möjligheten att återkalla fiskenyttjanderätter. Parlamentet anser att det frivilliga systemet med överlåtbara fiskenyttjanderätter är en av flera modeller som medlemsstaterna kan använda sig av för att minska överkapaciteten.
19. Europaparlamentet betonar att systemet med överlåtbara fiskenyttjanderätter inte får betraktas som den enda åtgärden för att hantera överfiske och bevisad överkapacitet, utan att den ska betraktas som en av flera olika förvaltningsåtgärder som en medlemsstat kan vidta och som kommissionen tillsammans med de två medlagstiftarna ska ta fram en vidare ram för. Kommissionen ska även kontrollera och övervaka nationell tillämpning (om medlemsstaten har valt detta alternativ) samt regelbundet rapportera till lagstiftarna om resultatet av detta system. Parlamentet betonar i detta sammanhang att utvecklingen av en korrekt uppsättning tekniska åtgärder, som bland annat främjar selektiva fiskeredskap, fiskestopp i vissa zoner eller exklusivt tillträde till havsområden som fastställts som biogeografiskt känsliga för regionala flottor som använder fisketekniker som är skonsamma mot miljön, bör främjas ytterligare som kompletterande åtgärder.
20. Europaparlamentet betonar att den framtida Europeiska havs- och fiskerifonden måste ta hänsyn till de socioekonomiska konsekvenserna av de åtgärder som syftar till att minska överkapaciteten, om det finns bevis för sådan, och till att anpassa fiskeflottornas storlek och ansträngning till fiskemöjligheterna och långsiktig hållbarhet, och följaktligen avsätta tillräckligt finansiellt stöd för att mildra dessa konsekvenser. Parlamentet anser att de olika åtgärderna för förvaltning av fiskeresurserna skulle förstås, accepteras och genomföras bättre om deltagandet var större, om målen var tydligare och om mer ekonomiskt och socialt stöd beviljades till de berörda.

21. Europaparlamentet understryker nödvändigheten av att införa tydliga tidsfrister och så snart som möjligt anpassa flottan. Parlamentet understryker att system som uppmuntrar flottorna att anpassa sig efter fiskets verklighet bör prioriteras, och uppmanar med kraft kommissionen att inrätta ett åtgärdssystem med sanktioner för de medlemsstater som inte uppfyller sina respektive skyldigheter inom de fastställda tidsfristerna och att samtidigt avsätta tillräckliga medel för denna process samt att ytterligare utveckla konceptet om miljömässig och social villkorlighet när det gäller tillgång till fiskeresurser och ersättning för hållbart fiske.
22. Europaparlamentet noterar kommissionens förslag att behålla tillståndet för särskilda fiskebegränsningar fram till den 31 december 2022. Parlamentet är enigt med kommissionen om att en förändring av befintliga arrangemang som rör tillträdessystemet med tolv sjömil skulle kunna störa den rådande balans som har skapats sedan detta särskilda system infördes. Parlamentet påminner dock samtidigt om att målen med tillträdessystemet med tolv sjömil skiljer sig helt från dem som man eftersträvar i och med upprättandet av andra begränsningar.
23. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att på nytt se över principen om relativ stabilitet enligt parametrarna för garanti av fördelning till fördel för kustsamhällen och rättvist tillträde till vatten och fiskeresurser.
24. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att inrätta ett system för resultatbaserad förvaltning för tilldelning av tillträdesrättigheter där bevisbördan för hållbart fiske ligger på industrin.
25. Europaparlamentet anser att det särskilda tillträdessystemet för småskaligt fiske inom gränsen på tolv sjömil bör behållas, liksom de särskilda restriktionerna för fartyg som är registrerade i hamnar på Azorerna, Madeira och Kanarieöarna vad beträffar deras aktiviteter i vattnen runt dessa öar, särskilt de biologiskt känsliga områden som omfattas av rådets förordning (EG) nr 1954/2003¹.
26. Europaparlamentet konstaterar att enligt rapporten från Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF) om Shetlandsboxen kan en borttagning av boxen leda till en ökning av fisket i detta område och att STECF därför rekommenderar att boxen behålls.
27. Europaparlamentet anser att klassificeringen av områden med särskilda fiskebegränsningar, vilket skulle kunna vara fallet med Shetlandsboxen, i framtiden måste vara ordentligt underbyggd av vetenskapliga kriterier som styrker deras klassificering som biologiskt känsliga områden, särskilt om dessa begränsningar ska utgöra en del av den gemensamma fiskeripolitikens rättsliga ram genom dess grundförordning.
28. Europaparlamentet anser att man bör erkänna och stödja de biologiska återhämtningsperiodernas roll då dessa har visat sig vara en effektiv och viktig mekanism för att bevara fiskeresurserna och ett viktigt instrument för en hållbar förvaltning av fisket. Genom att införa fredningstider under vissa kritiska faser i arternas livscykel utvecklas resurserna så att fiskeriverksamhet kan bedrivas utanför fredningstiden.

¹ EUT L 289, 7.11.2003, s. 1.

29. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Regionkommittén samt medlemsstaternas regeringar.

MOTIVERING

Kommission måste enligt rådets förordning (EG) nr 2371/2002¹ före utgången av 2012 rapportera till både Europaparlamentet och rådet om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna (kapitel II) och om hur medlemsstaterna sköter anpassningen av fiskekapaciteten (kapitel III). Dessutom hade kommissionen enligt artikel 17.2 skyldighet att före den 31 december 2011 rapportera om fiskebegränsningar inom gränsen på tolv sjömil.

Kommissionen konstaterar att medlemsstaternas försök att stärka bevarandet och bygga upp fiskbestånden på nytt var otillräckliga och att det går lika trögt när det gäller minskningen av flottkapaciteten. Systemet med fiskebegränsningar inom en gräns på tolv sjömil fungerade bra men skulle möjligen kunna utökas till ett system med 10–20 sjömil för att målen ska kunna uppnås på ett mer effektivt sätt.

I. Bevarande och hållbarhet (kapitel II)

Även om inrättandet av **fleråriga återhämtningsplaner** är allmänt accepterat har endast 17 bestånd hittills täckts in i EU:s vatten och överfisket har inte minskat tillräckligt. Långsiktiga förvaltningsplaner bör inrättas för alla fiskeverksamheter i EU och/eller geografiska fiskeregioner där särdragen hos EU:s olika vatten tas med i beräkningarna, och småskaligt kustfiske bör hanteras i ett separat system.

Med tanke på att rådet beslutar om totala tillåtna fångstmängder och kvoter parallellt på en årlig basis har kortsiktiga nationella problem övertag över långsiktig förvaltning där hänsyn tas till försiktighetsprincipen. Det befintliga systemet för förvaltning av fiskbestånd har inte lett till sundare bestånd, vilket hämmar det övergripande målet att hitta en lämplig **balans mellan de ekologiska och de ekonomiska aspekterna**. Fiskeförvaltning är en vetenskapsgren som är ekonomiskt, och därmed politiskt, driven. Om de långsiktiga förvaltningsplanerna ska lyckas måste rådet dock uppfylla målsättningarna och i synnerhet de fångstregler som fastställts av medlagstiftarna för de långsiktiga förvaltningsplanerna genom att de bästa tillgängliga vetenskapliga råden tas tillvara och att försiktighetsprincipen tillämpas. I en reformerad gemensam fiskeripolitik bör man ta hänsyn till denna svaga punkt och man bör fastställa de regler som krävs för att kunna **inskränka rådets beslut**.

För att kunna fullfölja en helhetsstrategi måste målet med de långsiktiga förvaltningsplanerna definieras tydligt och baseras på en ekosystembaserad strategi varigenom man hittar lösningar för förvaltning av blandfiske. **Fångstreglerna** måste vara centrala i dessa planer och det måste fastställas regler för årlig fiskeansträngning med hänsyn tagen till skillnaden mellan den befintliga beståndsstorleken och fiskets struktur och målbeståndet. Problemet med överfiske kan bara lösas på ett lämpligt sätt om våra fiskare förstår och godtar fångstreglerna. Att regionala rådgivande nämnder och andra relevanta aktörer medverkar är därför viktigt för att planerna ska kunna genomföras. Dessutom skulle en mekanism på EU-nivå för **kompensation** till fiskare som drabbas av ekonomiska eller sociala konsekvenser och av åtgärder för skydd av ekosystem kunna inrättas.

¹ EGT L 358, 31.12.2002, s. 59.

Eftersom **fisk som kastas överbord och oönskade bifångster** fortsatt är en enorm bidragande faktor till överfiske måste man i de långsiktiga förvaltningsplanerna ta hänsyn till fiskeansträngningen för att stegvis utveckla en effektiv politik som förhindrar att fisk kastas överbord. Denna politik bör byggas på fiske och inte hänföra sig till olika fiskbestånd. EU:s kontrollorgan för fiske bör få större befogenhet för att kunna säkerställa ett rättvist regel- och sanktionssystem och därmed principen om likabehandling. Dessutom bör selektiva redskap som minskar eller eliminerar bifångster av icke-målarter främjas, och även andra tekniska åtgärder, till exempel fiskestopp i vissa zoner, och begränsning av vissa fiskeverksamheter bör bli ett accepterat tillvägagångssätt.

Kommissionen påpekar att det råder brist på **tillförlitliga och tillgängliga uppgifter**, som är nödvändiga för bra vetenskaplig rådgivning. Europaparlamentet har vid flera tillfällen betonat att det helt enkelt är oacceptabelt att vissa medlemsstater inte rapporterar de nödvändiga uppgifterna. Utöver en politik där medlemsstaterna uppmanas att uppfylla de skyldigheter som följer av ett sanktionssystem, måste man inom den finansiella ramen se till att medlemsstaterna beviljas de medel som krävs för tydligt definierade områden inom relevant vetenskaplig forskning¹. Samtidigt är det av yttersta vikt att ett ramverk för beslutsfattande inrättas för situationer där uppgifter saknas, både med avseende på beslut om förvaltningsplaner och total tillåten fångstmängd och kvoter i syfte att uppnå hållbarhet.

II. Anpassning av fiskekapaciteten (kapitel III)

Europeiska revisionsrätten² kom fram till att de befintliga bestämmelserna för den gemensamma fiskeripolitiken inte var tillräckliga för att lösa problemet med överfiske. Revisionsrätten pekar på balansåtgärdernas otillräckliga ramverk, utformning och genomförande. Den kritiserar avsaknaden av definitioner av fiskekapacitet och överfiske och drar slutsatsen att de fastställda gränserna för flottkapacitet hade liten effekt på anpassningen av fiskekapacitet. Medlemsstaterna uppfyllde dessutom inte sina skyldigheter, särskilt när det gäller rapportering, fastställande av lämpliga minskningsmål, insamling och lämning av uppgifter och genomförande av effektiva åtgärder för att minska flottkapaciteten.

Som en följd av detta är 63 procent av de bestånd som utvärderades 2011 överfiskade i Atlanten, 82 procent i Medelhavet och 4 av 6 bestånd i Östersjön³. Icke-statliga organisationer varnar till och med för att tre fjärdedelar av fiskbestånden i EU är överfiskade. Kommissionen uppskattar att flottkapaciteten är två till tre gånger för hög i flera typer av fiske⁴. Även om EU:s flotta har minskat med omkring två till tre procent om året sedan den senaste reformen 2002, har minskningen utjämnats på grund av teknisk utveckling och ökad effektivitet i fiskeflottan⁵. I sin aktuella rapport betonar kommissionen att trots att ansvaret för att anpassa flottstorleken överläts till medlemsstaterna, är överkapaciteten fortfarande

¹ Gemensam förklaring av den 31 maj 2011 från Belgien, Frankrike, Irland, Italien, Portugal och Spanien angående den gemensamma fiskeripolitikens framtida finansiella instrument.

² Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 12/2011 "Har EU:s åtgärder bidragit till att fiskeflottkapaciteten har anpassats till fiskemöjligheterna?"

³ COM(2011)0298.

⁴ COM(2009)0163.

⁵ Kommissionens arbetsdokument från 2008 om reflektioner kring ytterligare reformer av den gemensamma fiskeripolitiken.

avsevärd eftersom inga mål om obligatoriska minskningar fastställdes. Följderna är dålig ekonomisk effektivitet, stora konsekvenser för miljön, hög bränsleförbränning och lågt bidrag från EU:s fiske till livsmedelsförsörjningen.

Vi behöver därför en allmän **definition av överkapacitet** på EU-nivå och en specifik definition på regional nivå, med hänsyn tagen till olika avgörande faktorer i regionerna. En reformerad gemensam fiskeripolitik måste innehålla **tydliga tidsfrister** för flottminskningar och taktmålsättningar samt en sanktionsmekanism för medlemsstater som inte följer reglerna. Medan fiskeflottan på lång sikt ska kunna vara självförsörjande, måste man på kort sikt bevilja nödvändigt **finansiellt stöd** till de fiskare som drabbas av följderna av överfiske och andra negativa konsekvenser.

Kapacitetstak för flottor har inte längre någon betydande inverkan när det gäller anpassning av fiskeflottkapaciteten till fiskemöjligheterna eftersom den europeiska fiskeflottans kapacitet uttryckt i brt/kW faktiskt har minskat i många år. På grund av utvecklingen av fisketekniken kan man dessutom inte längre mäta mängden fångad fisk genom **definitionen av fiskekapacitet** uttryckt i brt och kW.

I detta sammanhang bör anpassningen av flottkapaciteten drivas av målet att belöna hållbart fiske. Ett **villkorlighetskoncept** för uppvisande av ansvarstagande fiske bör tillämpas på rätten att fiska, tillgång till fiskeresurser och relevant ersättning.

Avsaknaden av äganderätt till fiskbestånden ger inga incitament för fiskare att skydda bestånden. Därför bör man överväga idén om att införa ett system där fiskare beviljas tilldelning av en vara av allmänt intresse. Även om ett system med **individuellt överlåtbara fiskenyttjanderätter** inrättas som en möjlig lösning för att medlemsstaterna ska kunna minska överkapaciteten och komma till rätta med överfisket, kan det endast betraktas som ett redskap bland flera olika förvaltningsåtgärder. Beslutet om huruvida ett sådant system ska inrättas och hur det ska tillämpas bör fattas på nationell nivå om så behövs, varefter EU fastställer ett tydligt ramverk, där skyddsåtgärder inkluderas för att undvika koncentrationer av fiskerättigheter, som gör det möjligt att återkalla rättigheter och se till att de medlemsstater som genomför kapacitetsminskningar får dispens. Förmånstillträde till fiskerättigheter bör ges till ekologiska fiskefartyg. Överlåtbara fiskenyttjanderätter måste kontrolleras och övervakas noggrant och kommissionen ska regelbundet rapportera till Europaparlamentet och rådet om resultatet av detta system.

III. Fiskebegränsningar i vatten inom en gräns på tolv sjömil (artikel 17.2)

Principen om **relativ stabilitet** har lett till att medlemsstaterna riktar sin uppmärksamhet mot sina nationella andelar snarare än att fokusera på den gemensamma vinsten på lång sikt. Detta system måste därför ses över ordentligt på nytt. Om det behålls måste fördelningen till fördel för de kustsamhällen som är mycket beroende av fiske bevaras, rättvist tillträde till vatten och fiskeresurser måste beviljas och belönas genom bonusar.

Fiskebegränsningarna i artikel 17.2, som bestämmer den tilldelade fiskeansträngningen och som inte utvecklas år för år genom förvaltningsmål eller kvottilldelning, har visat sig vara effektiva och bör därför behållas.

Särskilda restriktioner för fiskeverksamheter som bygger på ett system med förhandstillstånd, t.ex. i den så kallade **Shetlandsboxen**, bör behållas eftersom arterna i denna region är biologiskt känsliga och eftersom den uppnådda jämvikten är viktig och måste bevaras. Samtliga system för tillträdesskydd bör samlas i en enda rättsakt och således tas upp inom den kommande översynen av ramverket för tekniska åtgärder.

RESULTAT AV SLUTOMRÖSTNINGEN I UTSKOTTET

Antagande	20.6.2012
Slutomröstning: resultat	+: 21 -: 2 0: 0
Slutomröstning: närvarande ledamöter	Antonello Antinoro, Alain Cadec, Chris Davies, João Ferreira, Carmen Fraga Estévez, Pat the Cope Gallagher, Dolores García-Hierro Caraballo, Carl Haglund, Ian Hudghton, Werner Kuhn, Isabella Lövin, Gabriel Mato Adrover, Guido Milana, Crescenzo Rivellini, Ulrike Rodust, Struan Stevenson, Jarosław Leszek Wałęsa
Slutomröstning: närvarande suppleanter	Jean-Paul Besset, Barbara Matera, Jens Nilsson, Mario Pirillo, Nikolaos Salavrakos, Antolín Sánchez Presedo